

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. Велики Преслав, 10.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКИ ПРЕСЛАВ, II СЪСТАВ, НО, в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена С. Геренска

при участието на секретаря Марияна П. Василева
като разгледа докладваното от Елена С. Геренска Административно наказателно дело № 20213610200393 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на М. Д. М. с ЕГН *****, с адрес – гр.***, ул.“****”18, против Наказателно постановление №18-0323-000887 от 11.10.2018 г., издадено от Началник РУП към ОД на МВР-Шумен, РУ Велики Преслав, с което за нарушение на чл. 638, ал. 3 от КЗ на жалбоподателя е наложено адм. наказание "Глоба " в размер на 400,00 лв.

С жалбата се сочи, че издаденото НП и АУАН са неправилни и незаконосъобразни. Аргумент се изтъква, че така описаното в АУАН нарушение е несъответно на действителната фактическа обстановка, като липсва и идентитет между съдържанието му с това на НП. Излага се и че НП е връчено на жалбоподателя след повече от три години след извършване на деянието, предвид и което е изтекла давността за наказателно преследване с оглед препращането към нормата на чл.80, ал.1, т.5 от НК, тълкувана и във връзка с чл.34 от ЗАНН. Предвид посоченото се иска отмяна на обжалваното НП.

В съдебно заседание, въззивникът се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата, като моли НП да бъде отменено на посочените в жалбата аргументи, които допълва с констатирането на съществени противоречия и между изявленията на разпитаните по делото свидетели-полицейски служители и обективизираното в АУАН с оглед местоизвършване на деянието, явяващо се нарушение на реквизитите на чл.42 от ЗАНН.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание не се представлява, като от нейна страна е депозирано становище за законосъобразност на НП, като се моли същото да бъде потвърдено. Претендира се и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено

от фактическа страна следното:

На 28.09.2018 г., в 19,30 часа св.Й. и св.Т. – служители в РУ-Велики Преслав спрели за проверка на кръстовището на път I-7, с път водещ до „АУЛ на Хан Омуртаг“ четириколесно ПС „АТВ“ с номер на рама JKAUFDE108B502952 движещо се в посока - с.Хан Крум. Същото се управлявало от жалбоподателя – М.М., който се връщал от землището на с.Хан Крум, където неговият познат и притежател на АТВ-то - св.Х., обработващ земеделска земя го бил помолил по спешност да му донесе от селото нужното му във връзка с извършваната дейност. Предвид, че проверяващите установили, че АТВ-то, с неустановена собственост няма сключен действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобилистите за ПС към датата и часа на проверката, св.Й. съставил АУАН на водача за нарушение по чл.638, ал.3 от КЗ, подписан без възражения от последния.С оглед липсата на регистрация на ПС, било образувано и бързо производство за извършено престъпление по чл.345, ал.2 от НК и изготвено Постановление на прокурор при РП-Велики Преслав с предложение за освобождаване на М. от наказателна отговорност и налагане на административно наказание, като с Решение №13/11.01.2019 г. по анд№371/2018 г. по описа на ВПРС /изискано в хода на настоящото производство/на осн.чл.78а от НК, съдът наложил „Глоба“ в размер на 1000 лева.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН била приложена от жалбоподателя застрахователна полица № BG/22/118002834542 на ЗД „Лев Инс“ със застрахователно покритие от 12:45 часа на 29.09.2018г. до 23:59 часа на 29.09.2019 г.

Предвид посоченото, било издадено и обжалваното пред настоящия съд НП, издалият го орган на което, възприел посочената в съставения акт фактическа обстановка, като приложил с оглед установеното правна квалификация досежно същото по чл.638, ал.3 от КЗ и санкционирал жалбоподателя, за това, че като физическо лице, което не е собственик, управлява МПС без сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, с което виновно е нарушил чл.638 ал.3 от КЗ и наложил на жалбоподателя глоба в размер на 400,00 лв.

Към административнонаказателната преписка наказващият орган е приложил заповед № 372з-2989/06.11.2017 г., издадена от директора на ОД МВР – Шумен с която на основание чл. 647, ал.2 КЗ е определено кои длъжностни лица са оправомощени да издават наказателни постановления по чл. 638, ал.1-3 и 5 и чл. 639 КЗ. Сред изброените длъжностни лица са началниците на РУ при ОД МВР- Велики Преслав.

Приетата за установена фактическа обстановка, съдът изведе въз основа на анализа на доказателствата - писмени и гласни събрани в хода на настоящото производство, вкл. и приобщени в хода на съдебното следствие. Свидетелските показания депозирани от разпитаните свидетели – св.Й. и св.Т. са еднопосочни, взаимно допълващи се и в кореспондираща връзка помежду си, като колерират и с писмените доказателствени средства, като поради липса на предпоставки за тяхната критика съдът възприема с доверие и кредитира както показанията на разпитаните свидетели считайки ги обективни и достоверни, така и писмените доказателствени източници.

Така депозираната пред настоящия съд жалба е подадена в законоустановения срок. Същата изхожда от легитимирана страна и е

насочена срещу подлежащ на обжалване акт, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна, като съображенията за това на настоящата инстанция са следните:

Актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са съставени от компетентни органи като са спазени сроковете по чл. 34, ал. 2 от ЗАНН и не са допуснати съществени нарушения на административно наказателнопроцесуалните правила, които да налагат отмяна на последните. Наказващият орган е спазил задължението си по чл. 52, ал. 4 от ЗАНН. Спазена е процедурата по съставянето и връчването им.

В АУАН и НП е определена правната квалификация на констатираното нарушение, като такава по чл.638, ал.3 от КЗ. По ясен и недвусмислен начин е посочено и мястото на нарушението. Съдържащите се в обжалваното НП, респ.АУАН данни относно тези реквизити са напълно достатъчни, за да позволят на нарушителя да разбере относно какво деяние е ангажирана административно-наказателната му отговорност. В този смисъл и съдът счита, че не е налице и твърдяното от жалбоподателя противоречие между описаното в АУАН местонарушение и установеното от свидетелските показания, доколкото от една страна същите са безпротиворечиви относно мястото на което са възприели движещото се ПС и се предприели спиране на същото, предвид че са били позиционирани на кръстовището на главен път 1-7 и друг такъв, водещ до „Аул Хан Омуртаг“, на моста на р.Камчия, откъдето и с управляваното ПС към пресичане на главния път в посока към с.Хан Крум се е предвиждал жалбоподателя, като заявената от св.Т. липса на спомен касателно точната посока на движение, намира обяснение с оглед изминалия период от време и не разколебава установените от значение факти.

Предвид и посоченото, съдът не констатира противоречия по отношение на местонарушението, като следва да се посочи че намира вмененото на жалбоподателя нарушение за извършено, а възражението му, че полицейската проверка е осъществена на полски път, какъвто се явява този водещ от/до „Аула на хан Омуртаг“ до главен път I-7, респективно землището на с.Хан Крум, с оглед и което се твърди, че не е налице обществена опасност на осъщественото, не може да бъде кредитирано, доколкото безспорно се установи, че жалбоподателят се е предвиждал с АТВ-то в посочения ден и час от с.Хан Крум, пресичайки главен 1-7 - т.е по пътищата, отворени за обществено ползване по смисъла на чл. 2, ал.1 ЗДвП, а единият от тях – републикански такъв и с висока интензивност на движение, продължавайки по полски път към св.Х., след което е предприел връщане по същия маршрут, и до кръстовището на посочения път с главния такъв I-7 е бил спрял от проверяващите органи. В този смисъл и с поведението си жалбоподателят е нарушил именно нормата на чл. 638, ал.3 КЗ, като е управлявал четириколесно ПС „АТВ“, което не е имало валидно сключена застраховка ГО, същият не е бил негова собственост и не е бил регистриран.

Застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите е една от задължителните застраховки, които българското застрахователно право предвижда – чл. 461, т. 1 от КЗ. Същевременно, нормата на чл. 483, ал. 1 от КЗ посочва субектите, които имат това законово задължение, т. е. тези, които трябва да сключат такава застраховка, а именно: на първо място, всяко лице, което притежава МПС, което е регистрирано на територията на Р България и

не е било спряно от движение (т. 1 на чл. 483, ал. 1 от КЗ), и на следващо място – всяко лице, което управлява МПС при влизане на територията на РБ, когато няма валидна за територията на страната застраховка (чл. 483, ал. 1, т. 2 от КЗ). Съответно, със санкционните разпоредби на чл. 638, ал. 1, т. 1 и т. 2 и ал. 3 от КЗ законодателят е предвидил налагането на административни наказания за липсата на сключена застраховка ГО, както по отношение на собственика на автомобила, така и по отношение на лицето, което не е собственик и управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка "ГО", какъвто в случая се явява и жалбоподателят.

Постановените по делото факти и анализът на цитираните законови разпоредби, съотнесени към настоящия казус обосновава извод, че жалбоподателят е осъществил виновно вмененото му нарушение. Същият в качеството си на водач на процесното ПС, е адресат на разпоредбите на ЗДВП и Кодекса за застраховането и в частност на правилата забраняващи движение на моторно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без водачът да е застрахован по реда на КЗ. В конкретния случай, в качеството си на водач на МПС, деецът е длъжен да знае, че за управляваното от него нерегистрирано /без табели ПС/, не е налице сключена застраховка "Гражданска отговорност", както и да познава законовите последици от неизпълнение на това задължение. Всеки правоспособен водач на МПС, преди да предприеме управление на МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е длъжен да се увери, че няма законоустановени пречки да извърши това, в т. ч. дали управляваното от него МПС е регистрирано по надлежен ред, дали за него има сключен договор за задължителна застраховка «Гражданска отговорност» и т. н.

В случая и съдът както очевидно и АНО не счита, че нарушението осъществено от страна на въззивника попада в хипотезата на чл. 28 от ЗАНН. Безспорно нарушението по КЗ е първо за въззивника (видно от приложената справка за нарушител) и няма данни управлението на ПС от негова страна да е довело до някакви вреди за друг участник в движението. В случая обаче следва да се отбележи, че това не са обстоятелства които изключват адм. наказателната отговорност, съответно охарактеризират случая като маловажен, защото не го отличават от всички останали случаи на подобни нарушения. Напротив случаят е типичен. Безспорно на следващата дата, собственикът е сключил застраховка "ГО" но доколкото обаче се касае за правно регламентира дейност с голям риск, както за самия водач, така и за останалите участници в движението (водачи и пешеходци), с оглед осъщественото по установените пътища движение на управляваното то жалбоподателя АТВ, нарушението не може да се охарактеризира като маловажно. Същото не се отличава по какъвто и да било начин от всички останали случаи на подобни нарушения.

Във връзка с така наложената от АНО санкция съдът намира, че доколкото липсва предвиден диапазон на същата определен в разпоредбата на чл.638, ал.3 от КЗ, в рамките на който органът да индивидуализира глобата, преценявайки обществената опасност на деянието и дееца, съдът не е в състояние да го редуцира, поради което и същият се явява законосъобразно определен.

Следва да се посочи, че съдът не кредитира релевираните от страна на жалбоподателя възражения за изтекла в конкретния случай погасителна

давност, поради следното:

Действително доколкото ЗАНН не предвижда изрична регламентация на института на давност за погасяване на административно-наказателното преследване (извън сроковете за съставяне на АУАН и издаване на НП), предвид указанията, дадени с Тълкувателно постановление на ВАС и ВКС № 1/27.2.2015 г., в настоящото производство, следва да намерят приложение текстовете на чл. 80 и чл. 81 от НК. В случая, съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, обикновената давност е три години, а абсолютната - четири години и половина. Нарушението е извършено на 28.09.2018 г., като по отношение на с ъ щ о т о не е изтекла абсолютната погасителна давност за административнонаказателното преследване. В същото време, в рамките на 3 годишния период на обикновената давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК са предприемани действия, годни да прекъснат давността – видно от приложените по делото писма и докладна записка от м.март 2021 г. са извършвани действия по връчване на санкционния акт, които, макар и неуспешни, са довели до прекъсване на давността за административно наказателно преследване, като в рамките на новия тригодишен давностен срок НП е било връчено на нарушителя, като по този начин давността отново е била прекъсната с произтичащите от това последици. Ето защо и доколкото към настоящия момент абсолютната погасителна давност не е настъпила, нарушението продължава да е наказуемо.

С оглед на всичко изложено по-горе съдът счита, че атакуваното НП е правилно и законосъобразно постановено, същото не страда от пороци, които го правят процесуално недопустимо и като такова следва да бъде потвърдено.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН в съдебните производства по обжалване на издадени НП пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В настоящото производство са претендирани разноски и от двете страни, като с оглед изхода на делото такива следва да бъдат присъдени на въззиваемата страна. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Като взе предвид, че производството по делото е приключило в две съдебни заседания без участието на същата, съотв. същото не представлява фактическа и правна сложност намира, че на страната следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, предвиден в нормата на чл. 27е от Наредбата, а именно за сумата от 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление №18-0323-000887 от 11.10.2018 г., издадено от Началник РУП към ОД на МВР-Шумен, РУ Велики Преслав, с което на М. Д. М. с ЕГН ***** за нарушение на чл. 638, ал. 3 от КЗ е наложено административно наказание "Глоба " в размер на 400,00 лв.

ОСЪЖДА М. Д. М. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на ОД на МВР Шумен сумата от 80,00 /осемдесет/ лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред

Административен съд – Шумен по реда на АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Велики Преслав: _____